

ARINA DELCEA

VALURI

- roman -

//bestseller

Chișinău • București

Aveam MINTEA GOALĂ,
ELIBERATĂ DE PRECONCEPȚII
SAU AȘTEPTĂRI.
Eram DOAR DORINȚĂ.
ȘI NU ERA DORINȚA DE A PRIMI,
CI DE A OFERI.

VALURI

ARINA DELCEA

CRISTINA

Calc din ce în ce mai iute pe covorul de crengi rupte. Se îndoaie odată în plus sub greutatea mea, a intrusului. Pădurea are ritmul ei, care exclude orice reprezentant al homo sapiens. Numai că omul nu pricepe, așa că se ambiționează să facă parte, fie și ca simplu vizitator, dintr-un ecosistem care își este suficient. Nu e de mirare că intruziunea în mediul ăsta e pedepsită uneori. Am tras eu lozul acum? Stânga, dreapta, față, spate: copaci (brazi, molizi, pini, nici nu mai știu). Crengile lor se mișcă de colo-colo, vesele sub puterea vântului. Parcă dansează. Rânjesc în fața disperării mele. N-ar da o mână de ajutor. Fac zece pași de uriaș într-o direcție – tot încerc să-i număr. Mă răzgândesc și o apuc în partea opusă. Cred că mai degrabă încoace ar fi tentată să meargă. Este noapte aici, jos. Dar deasupra e lumină, că doar nu plecam la plimbare la lăsarea întunericului. Rânduri de conifere, unele lângă altele. Zici că e pădure plantată de mâna omului. Fantome...

— Erika! Erika! Erika!

Țip cât mă țin plămânii. De fapt mai mult de atât.

Ecoul vocii mele este singurul răspuns. A trecut mai bine de o oră. Picuri mici se așază cumiști pe haina mea roșie, de parcă acolo ar fi locul lor. Se adună

până când nu mai poți distinge între o picătură și alta. În interior este însă caniculă. Nu vine de afară, ci dinăuntru. Parcă aş avea lavă în mine. Aş putea să ofilesc un ghiocel în trei secunde. Când am ieșit din casă (să fie două ore de atunci), frigul m-a convins să fac un pas în spate, să iau și căciula căptușită. Nu putea aerul ăsta rece să mă facă să rămân, să pregătesc un ceai de fructe de pădure sau de mentă, sau de orice vrea ea? Nu puteam să fim acum în pijamalele croite de mamu, să stăm sub păturile noastre exagerat de pufoase, să sorbim câte o gură de ceai și să ne gândim la următorul model de pijama?

— Erika! Erika! Ați văzut-o pe Erika?

Pe cine să întreb? Voi, copacilor; voi, conurilor; voi, ciupercilor sălbatice; voi, ghiocelor; voi, toți, ați văzut o fetiță de șase ani îmbrăcată într-un costum de schi albastru, o fetiță ce are capul acoperit cu o glugă, de sub care ies două bucle negre? Răspundeți odată! Urlu și cad în genunchi. Nu știu dacă jalea mea formează lacrimi sau sunt doar picăturile care cad din cer. Mă sprijin de un trunchi de copac. Îl cert. Îl lovesc. Îl iau în brațe. Ai văzut-o pe Erika?

Dacă trăiam într-o metropolă, probabil îmi învățam copilul ce trebuie să facă dacă se rătăcește, unde să meargă, cui să spună. Dacă locuiam într-un oraș mare, acum aş fi umblat cu poza ei în mână și, fără să fac vreun eșantion, i-aș fi întrebat pe toți cei douăzeci și cinci de mii de oameni pe lângă care treceam. „Dacă”, „dacă”. Dacă sunt singură în pădure, departe de copilul meu, ce fac? Nu scria nimic despre asta în cărțile de așa-zis parenting pe care le-am răsfoit când eram gravidă, când Erika era

mai protejată.

Dau vina pe natură și pe umanitate. Pe mine! Cum de am refuzat cu atâta înverșunare să-i ofer un telefon mobil? Cum, când trăim izolate într-o cabană în munți? Am vrut să fie responsabilă, nu dependentă de tehnologie. Dacă acceptam măcar o tabletă, așa cum are Iasmina. Ar fi putut avea Messenger și, dacă prindea ceva semnal, îmi putea scrie... Dar nu. Am acceptat doar minunatul Mp3 Player pe care i l-a dăruit George; extraordinarul aparat care îi permite să asculte și lecții de franceză, și de italiană; creativul aparat pentru care ai nevoie de căști; căști pe care le purta când i-am pierdut urma în pădure.

Tot merg deja de vreo două ore. „Doamne, te rog! Doamne, Doamne, te rog din toată inima mea! Nu-ți mai cer nimic o viață!” Mă închin întruna. Și chiar cred. N-am făcut semnul crucii de mai mult de cinci ori în viață. Acum aş fi în stare să fac mătănii, să mă întind pentru rugăciune de cinci ori pe zi, să fac orice mi-ar cere vreo religie care mi-ar putea aduce fata înapoi. Picăturile de apă curg șiroaie pe geaca mea impermeabilă. Nici costumele Erikăi nu permite pătrunderea apei. Bine măcar că e îmbrăcată cum trebuie. Și are în rucsac și niște pachete de biscuiți cu miere. Cred că mai are și apă în sticluța ei desenată cu mașini portocalii, galbene și verzi.

— Alo? George? Îl întreb dintr-o suflare, să nu se întrerupă legătura.

— Bună, draga mea! Ai GPS? Chiar acum am ieșit de la întâlnirea cu grecii. Cred că batem palma.

— Lasă astea! George, Erika a dispărut!

Vorbesc atât de tare, încât nici nu sunt sigură dacă

înțelege.

— Erika a dispărut în pădure! O caut de mai bine de două ore.

— Încearcă să te liniștești în primul rând!

— Urăsc propoziția asta!

Este și primul sfat în caz de calamitate naturală, cutremur sau mai știu eu ce, în urma căruia probabil nu vei mai fi. Rămâi cu liniștea dinainte.

— Draga mea, cum s-a întâmplat? Povestește-mi cât de scurt și coerent poți!

— Am plecat prin pădurea din spatele casei. Voiam să căutăm lemne pentru căsuța din copac. Fir-ar ea! Erika și-a amintit că are oră de franceză mâine și a început să o asculte la Mp3 Player. M-am trezit jubilând că fiica mea e atât de aplecată către studiu de mică. Mergea puțin în fața mea. Am strigat-o și m-am oprit pentru că găsisem un lemn bun pentru verandă.

— Așa...

— Am stat ceva aplecată deasupra lui, încercând să-l scot de sub alte crengi. Să fi fost un minut, două. Nici nu mi-am pus problema că nu e chiar lângă mine. Cică o mamă simte. Da, poate o mamă bună. Eu nu.

— Bun, și apoi?

— M-am ridicat victorioasă cu lemnul și n-am avut cui să i-l arăt. Erika nu era. Dacă s-a întâlnit cu vreun urs? Tu ai văzut vreodată în zona noastră urși? Știu că sunt. Am auzit pe la grădiniță că au început să intre în curți, în sate mai apropiate de Brașov. Noi nu i-am făcut un instructaj aparte, cu sfaturi de adaptare în mirificul munte în care s-a hotărât mama

ei tembelă să o crească... Lupi? Sunt și de-ăia, ă?

— Draga mea, te rog mult!

Vorbește cu mine de parcă eu aș avea șase ani, nu fiica lui pierdută.

— Prăpăstii. Dacă a căzut? Îmi pierd mințile, George!

— Te rog, Cristina! Închide-mi și sună la 112. Explici ce s-a întâmplat, dai cât mai multe coordonate posibile și încerci să mergi ușor spre casă. Mai știi să ajungi? De fapt, lasă! Sună-mă după! Îți închid acum. O vom găsi întreagă. Nu pățesc așa ceva... Sunt sigur. Fii și tu! Contează și asta.

Sute de cetățeni îmbrăcați în roșu o caută de mai bine de șase ore. Și câinii dau un nas de ajutor. Din gașca salvatorilor a fost desemnată o dădacă pentru mine, Valentina, că era clar că n-am cum să fac ce mi-au zis ei. Auzi: să sorb dintr-un ceai cald pe terasa casei, că nu mă simt bine. Doamne ferește! Erika lipsește, oameni buni! Merg alert prin pădure cu o lanternă mare pe care mi-a împrumutat-o Valentina. M-aș uita sub fiecare mușchi de copac. Cine știe? Poate s-a transformat în minion.

— Doamna Ene! Valentina mă apucă de mână. Nu știu dacă vă ajută ce spun. Eu mi-am pierdut băiatul, în curtea socrilor. L-am găsit lângă casă. Îi căzuse în cap o cărămidă.

— Îmi, îmi pare rău! Ce încurajare!

Mă gândesc, fără să vorbesc: „Poimâine o să bem cafele împreună, la gura sobei, să ne povestim despre copiii noștri morți? Nu!”.

— Erika! Erika!

— Ce vreau să vă spun este că echipa asta chiar

știe ce face. Dacă Dumnezeu de acolo de sus chiar vrea ca fata dumneavoastră să mai zăbovească printre noi, oamenii ăștia curajoși o vor găsi în timp util. Vă promit! Nu uitați că există un destin, doamna Ene!

Un destin... Ce soartă? Sunt alegeri pe care le-am făcut, pentru că sunt inconștientă. Și dacă ar exista o traiectorie prestabilită, n-are cum ca tocmai a Erikăi să se oprească la șase ani. N-are cum. Trebuie să mor eu înainte! Asta spune soarta, normalul. Așa a lăsat Dumnezeu ăsta despre care vorbim. Doamne, te rog, Doamne! Universule, Allah, Brahman, Buddha și care mai sunteți! Mă închin la toți deodată și la fiecare în parte. Fac ce vreți voi. Sacrific orice, numai treziți-vă dracului, că se petrece o greșeală cosmică!

Lătratul unui ciobănesc german intervine în rugăciunile mele. Alerg cât mă țin picioarele, în urma cercurilor albe desenate de lanternă.

— Mamu... Mamu...

Oare îmi imaginez? Un salvamont ține în brațe un ghem albastru.

Medicii au spus că este o forță fiica mea. Recomandările lor: odihnă și mâncare bună. Am hrănit-o. Am ținut-o în cadă cu rășuștele. Am mulțumit cerului că nu și-a pierdut magia; sclipirea aia din ochi, pe care o vezi doar în pupilele copiilor, mai ales în ale Erikăi. I-am făcut un culcuș cald la ea în dormitor. A vorbit cu tata pe Skype, în timp ce i se închideau pleoapele burdușite de gene.

Trag ușa încet după mine, când liniștea cabanei este tulburată de un ciocănit nesigur. Mă uit pe vizor și o văd pe Valentina, dădaca de azi. Azi... parcă a durat trei zile.

— Știu că sunteți foarte obosită. Voiam doar să vă spun că mă bucur că Erika este bine și nu sunt sigură dacă v-a spus colegul meu...

— Ce anume?

— Știți cum a supraviețuit atâtea ore? A fost încălzită de un ciobănesc, un câine de stână, care se rătăcise și el de turma lui. Fata era aproape cu totul acoperită de el.

Draga de ea. Nu mi-a spus nimic despre asta și n-am mai identificat secrete până acum. Am zis că vine mai încolo perioada aia.

— Știe că nu vrei să auzi de câini! Îi era teamă să nu te supere. Ai o fiică minunată! zice George mai târziu, pe Skype.

AM SIMȚIT

CĂ **LOCUL MEU**

ESTE LA EL ÎN BRAȚE,

LA EL ÎN INIMĂ,

LA EL ÎN VIAȚĂ.

VALURI
ARINA DELCEA

LUCIA

„Luc, nu mai ajung vinerea asta. Vor să stea ăștia mai mult în Adriatică! Sper să vin în două săptămâni.”

Nu se putea obosi să mă sune măcar. Un SMS este suficient. N-am chef să-i spun Iasminei. Nici n-o deranjez acum, după ce abia am convins-o să stea la micul ei birou roz, să scrie cele patru pagini pentru mâine. La șase ani umple deja file întregi de linii și bastoane. Și te întrebi apoi de ce nu se mai joacă cei mici ca pe vremuri. Au responsabilități mari încă de la grădiniță. A mâncat o banană și niște biscuiți și gata, la treabă! Și asta duminica. Măcar dacă eram mai religioși, puteam invoca povețele Domnului despre sanctitatea odihnei din ultima zi a săptămânii. Poate ar trebui să mergem la biserică în fiecare duminică, nu doar de Crăciun și Paște.

Mă gândesc să mă strecor în pod. De mai bine de un an promit să fac ordine în cutiile alea. E și spațiul foarte mic. Înțeleg că așa e în toată zona. Compromisul pe care l-am făcut ca să trăim în centrul istoric al Brașovului. Ne strecurăm pe străzi înguste cu piatră cubică; suntem obligați să tragem mereu draperiile, că altfel ne-ar vedea vecinii de vizavi de care ne despart doar câțiva metri; mergem în parc sau în pădure dacă vrem să alergăm un pic, odată ce curtea interioară pe care o împărțim cu

alte trei familii este suficient de mare doar cât să le permită câinilor lor să facă un cerc mai lărguț. Deci nu „compromisul”, ci „compromisurile”. E adevărat că până la serviciu fac doar șapte minute pe jos, dar numai dacă îmi iau tenișii. Pantofii cu toc stau în geantă. Dacă m-aș ambiționa să-i port pe piatra cubică, probabil că drumul ar ajunge să dureze cam o jumătate de oră. A fost alegerea lui Robert. Era foarte important să-i placă lui casa pe care o cumpăram, mai ales că urma să stea acasă doar câteva luni pe an.

Mă cațăr pe scările rabatabile care scârțâie într-o veselie. Sunetul unei case fără bărbat. Trag de șnurul lămpii fixate în tavan și o secundă de contemplat mă convinge să cobor în bucătăria mea curată, să-i pregătesc Iasminei ceva pentru prânz. Eram gata să pășesc înapoi pe prima treaptă, când îmi sare în ochi o cutie de pantofi, pe care scrie cu pix roz fosforescent: „gablonzuri”. Cu chef să mă teleportez în trecut, deschid capacul. O explozie de culoare: zeci de mărgel, brățări și inele supradimensionate, cercei foarte lungi, de nici eu nu mai știu dacă nu sunt lăntișoare de gât. Cu cât drag le-am purtat și acum stau aruncate în podul vieții mele cotidiene. Pipăi o pereche de cercei cu pene umflate, roz. Îi dăruiesc Iasminei dacă termină bastonașele. Așez cutia la loc și mă mai învârt cocoșată prin pod – n-ai cum să te îndrepti aici, decât dacă ai maximum șase ani și mai puțin de un metru. Trec în revistă măcar indiciile scrise pe cutii, ca să-mi fac o strategie de atac. Mi-ar trebui și un pământ de praf. Bine că avem o ferestruică. Are pe unde să iasă aerul blocat în timp și mizerie.

— Mămica mea!? Mămicooo? Unde ești?

— Sunt în pod, mami! Ai terminat bastonașele?

— Mai am puțin de tot. Ce faci acolo? Vreau și eu acolo, mămico! N-am urcat niciodată în pod.

— Oare de ce? zic mai încet, în timp ce-mi dau ochii peste cap. Și apoi mai tare: Uite cum facem: eu cobor, te ajut să urci aici și te las să te joci cu ceva ce este posibil să-ți placă. Asta până îți pregătesc masa, da?

— Haide, haideee!

Nu trec cinci minute și...

— Mămicooo!

Iasmina își mișcă dintr-o parte în alta capul înconjurat de păr auriu, în timp ce cu ambele mâini îmi arată cerceii pe care i-a ales. Sunt roz. Cu pene.

— Poți să-i păstrezi, draga mea! Haide jos acum, mami! Ne mai uităm și altă dată, da?

— Mămico, am găsit o cutie care nu se deschide.

— Las-o acolo, prințeso. Sunt tot felul de lucruri adunate în timp. Cine știe ce o fi.

— Dar are lacăt, mami.

— Lacăt? Bine, hai, hai la mama!

Seara o las pe Iasmina o jumătate de oră cu jucăria zilelor noastre, tableta. Cel puțin îl ajută pe Ene, care doar se presupune că vine pe la gene la timp. Mă ajută sigur și pe mine, să nu stau cu zecile de minute s-o rog să nu mai urle fără motiv. Sunt atât de obosită. Și de mâine începe un nou calup de cinci zile, cu câte zece ore pe zi în bancă. Îmi torn un deget de whisky într-un pahar de cristal, arunc două cuburi de gheață și mă întind pe canapea, în living. Fac slalom printre canalele de filme. Îmi urc picioarele chinuite de